

Una Església que prega

Estimats diocesans,

La setmana passada reflexionàvem sobre la felicitat en referència al treball digne. Avui accentuem la joia que experimentem quan preguem. Qualsevol que es digui cristià i ho sigui de debò és algú que prega, és algú que entra en diàleg amb Déu. La pregària té a veure amb aquesta vinculació forta i espiritual amb Aquell que ens coneix, ens estima i ens acompanya. La pregària és com l'aire que respirem. Sense aire, morim; sense pregària, també. Una Església que prega no només es manté en vida, sinó que viu plenament i, per tant, viu en comunió amb Déu. Aquesta estreta relació amb Déu la reconeixem com a comunió, és a dir, com a felicitat.

Hi ha moltes maneres de pregar —petició, agraïment, lloança, intercessió—, però totes persegueixen la mateixa finalitat: la comunió amb Ell i amb la humanitat. L'Església aixeca la seva veu i obre el seu cor de bat a bat, com Moisès aixecava les mans ben amunt per vèncer les batalles més aspres. Sense la pregària, l'Església s'enfonsa, perquè es desconnecta de Déu. La pregària ens reviscola perquè ens dona la força que emana de Jesús mateix, sense situar en un lloc secundari la presència de l'Esperit.

Tothom pot pregar. I, encara més, la pregària es cultiva a partir de petits detalls. La vida litúrgica, plena de detalls, és decisiva, però també ho és la disponibilitat d'obrir el propi cor a Déu i als germans. Els qui preguen són els qui es predisposen a viure atents; així descobreixen la presència del Regne i anticipen la seva arribada.

Alguns cops m'han preguntat: «Com sap l'Església que prega bé?». És obvi que, quan parlem de la correcció, no ens referim únicament a una formulació externa —tot i que la litúrgia ha de ser sempre respectada tal com ha de ser—, perquè les formes sempre expressen un fons i cal no perdre mai ni l'equilibri ni la bona pedagogia. De fet, ens remetem a una vivència verificable. La pregària, que per a Jesús sempre anticipava qualsevol acció, és l'avantsala de l'encontre amb Déu, el Pare, i és el moment del discerniment: «Senyor, què vols de mi?». Aquesta és la qüestió que l'Església no perd mai de vista.

Tota la vida de Jesús gira entorn de la seva estreta relació amb Déu, el Pare. Fins al punt que desvetlla l'interès dels seus amics: «Senyor, com hem de pregar?». Jesús ofereix un magnífic resum amb el parenostre. Tota la vida de Jesús es transforma, doncs, en un joïós oferiment continu. Vet aquí la clau de la pregària: l'alegria, la fidelitat i la senzillesa. L'Església que prega així, posant Déu al seu centre, prega bé perquè no es mira a ella mateixa, no es lamenta ni tampoc s'enorgulleix de la seva realitat.

Una Església feliç és aquella que no perd mai l'horitzó, aquella que sap navegar per mars insospitats, sabent que Déu sempre està amb ella. Una Església feliç surt d'ella mateixa per situar-se en el lloc de la humanitat més ferida, més perduda. Una Església feliç és la que, gràcies a la pregària, sap entregar-se, és a dir, vincular-se amb els més necessitats per fer camí amb ells, perquè ells són els preferits de Déu. Per això és tan decisiva la pregària, perquè oferir-se generosament no és quelcom immediat. Una Església feliç prega perquè sap que, més enllà de la correcció d'una manera externa, cal vetllar per un fons, un contingut, que és l'evangeli mateix i que gira sempre al voltant de l'Amor.

Amb la meva benedicció i afecte,

+Daniel Palau Valero

Bisbe de Lleida

Una Iglesia que reza

Queridos diocesanos:

La semana pasada reflexionábamos sobre la felicidad en referencia al trabajo digno. Hoy acentuamos la alegría que experimentamos cuando rezamos. Cualquiera que se diga cristiano y lo sea de verdad es alguien que reza, es alguien que entra en diálogo con Dios. La oración tiene que ver con esta vinculación fuerte y espiritual con Aquel que nos conoce, nos ama y nos acompaña. La oración es como el aire que respiramos. Sin aire, morimos; sin oración, también. Una Iglesia que reza no solo se mantiene con vida, sino que vive plenamente y, por tanto, vive en comunión con Dios. Esta estrecha relación con Dios la reconocemos como comunión, es decir, como felicidad.

Hay muchas maneras de rezar —petición, agradecimiento, alabanza, intercesión—, pero todas persiguen la misma finalidad: la comunión con Él y con la humanidad. La Iglesia alza su voz y abre su corazón de par en par, como Moisés levantaba las manos bien alto para vencer las batallas más duras. Sin la oración, la Iglesia se hunde, porque se desconecta de Dios. La oración nos reaviva porque nos da la fuerza que emana del mismo Jesús, sin relegar a un segundo plano la presencia del Espíritu.

Todo el mundo puede rezar. Y, aún más, la oración se cultiva a partir de pequeños detalles. La vida litúrgica, llena de detalles, es decisiva, pero también lo es la disponibilidad para abrir el propio corazón a Dios y a los hermanos. Quienes rezan son quienes se predisponen a vivir atentos; así descubren la presencia del Reino y anticipan su llegada.

Algunas veces me han preguntado: «¿Cómo sabe la Iglesia que reza bien?». Es obvio que, cuando hablamos de la corrección, no nos referimos únicamente a una formulación externa —aunque la liturgia debe ser siempre respetada como corresponde—, porque las formas siempre expresan un fondo y no hay que perder nunca ni el equilibrio ni la buena pedagogía. De hecho, nos remitimos a una vivencia verificable. La oración, que para Jesús siempre anticipaba cualquier acción, es la antesala del encuentro con Dios, el Padre, y es el momento del discernimiento: «Señor, ¿qué quieres de mí?». Esta es la cuestión que la Iglesia nunca pierde de vista.

Toda la vida de Jesús gira en torno a su estrecha relación con Dios, el Padre. Hasta el punto de despertar el interés de sus amigos: «Señor, ¿cómo debemos rezar?». Jesús ofrece un magnífico resumen con el padrenuestro. Toda la vida de Jesús se transforma, pues, en una gozosa ofrenda continua. He aquí la clave de la oración: la alegría, la fidelidad y la sencillez. La Iglesia que reza así, poniendo a Dios en su centro, reza bien porque no se mira a sí misma, no se lamenta ni tampoco se enorgullece de su realidad. Una Iglesia feliz es aquella que nunca pierde el horizonte, aquella que sabe navegar por mares insospechados, sabiendo que Dios siempre está con ella. Una Iglesia feliz sale de sí misma para situarse en el lugar de la humanidad más herida, más perdida. Una Iglesia feliz es la que, gracias a la oración, sabe entregarse, es decir, vincularse con los más necesitados para caminar con ellos, porque ellos son los preferidos de Dios. Por eso es tan decisiva la oración, porque ofrecerse generosamente no es algo inmediato. Una Iglesia feliz reza porque sabe que, más allá de la corrección de una forma externa, hay que velar por un fondo, un contenido, que es el evangelio mismo y que gira siempre alrededor del Amor.

Con mi bendición y afecto,

+Daniel Palau Valero
Obispo de Lleida